

Dag 96 – dinsdag 2 april

Ah nog een dagje thuiswerken. Zalig, ik zou het niet meer kunnen missen.

Het zonnetje zit weer uit buiten en aangezien we de enige katvrije tuin hebben uit de straat, troepen de vogeltjes alweer gezellig samen op ons gras. Tot grote frustratie van een waakzaam flatje aan de andere kant van het schuifraam... Lagun laat me luidkeels verstaan dat dat raam NU open moet omdat hij NU achter die gevleugelde indringers aan wil. Ik profiteer ervan om hem nog de "speak" wat verder aan te leren maar telkens krijg ik weer het averechtse effect: Lagun zwijgt en kijkt me raar aan. Wat wil je vrouwtje?

Na mijn dagelijkse portie vertaling schijnt het zonnetje nog steeds buiten en kriebelen mijn voeten. Ik ga lopen met Darko en Yana! Aléja, ik ga hen met mij laten lopen. Het duurt nog wel even voordat ik hen kan bijbenen - tot sint-juttemis wellicht. ;-)

Ideaal moment ook weer om Lagun in his bed te krijgen zonder dentastix. Ik stap op zijn bench af, zeg alvast "in your bed" en wijs en ja hoor, Lagun gaat flink in zijn bench liggen. Hij krijgt alsnog een knabbelding en ik vertrek met een gerust hart.

Wanneer ik terug thuis kom en mijn hart niet meer langs mijn keel naar buiten tracht te komen, merk ik dat Lagun zijn knabbel nog niet heeft aangeraakt. Hij ligt gewoon stilletjes toe te kijken vanuit zijn bench. Pas wanneer hij me ziet naderen, begint hij als een bezetene naar zijn beentje te zoeken dat hij dan ook meteen meeneemt naar buiten om te paraderen voor de neus van twee uitgetelde Mechelaartjes. Wat een uitdager toch!

Ook Koen moet eraan geloven. Wanneer die 's avonds met een aantal zelfgebakken koekjes naar de beeldbuis ligt te staren, ziet ie ineens een wel heel trots flatje voorbij paraderen - met... jawel, een zelfgebakken koekje tussen zijn tanden. Recht vanonder je neus baasje! Eat that!

Dag 97 – woensdag 3 april

Zal ik vandaag gestraft worden omdat Koen gisteravond zijn koekjes zo onbewaakt heeft laten rondslingeren? 's Ochtends kan onze kleine vriend alleszins niet snel genoeg de deur uit zijn. De helft van de tuin wordt gedoopt onder platte bruine drabjes. Zucht. Dat belooft... Enfin, het kan er maar uit zijn. Onze man ziet er alleszins nog in vorm uit en eet zijn korreltjes flink op.

Net voor we de trein instappen krijg ik nog wat bruine druppeltjes, zullen mijn fles Dettol en rol keukenpapier dan toch nog eens opgeraken?

Het ziet er wel naar uit... In de trein zelf is het best wel druk voor een paasvakantie. Maar ze hebben dan ook maar 1 eersteklassewagon in plaats van de gebruikelijke twee én een eerdere trein rijdt niet vandaag. Lekker warm, iedereen dicht op elkaar... ideaal met een halfziek hondje. Ahum.

Net wanneer ik denk dat we het ergste toch hebben gehad buiten, Lagun in slaap lijkt te vallen en ik mijn kersverse Woef boven haal, merk ik dat het ventje aan mijn voeten wat verkramppt. Ik kijk nog eens goed

en ai ai, hij staat daar niet alleen wat verkrampd maar hij begint te kokhalzen. Om niks op de tapis-plain te krijgen, kan ik maar 1 ding bedenken: ik houd snel mijn Woef onder zijn muiltje en geen seconde te vroeg. Ik krijg tot tweemaal toe een heerlijk geurend hoopje halfverteerde korrels over mijn boekje. Yum.

Snel laat ik het goedje met wat keukenpapier in een van de kleine vuilnisbakjes glijden en was ik mijn eigen handen en het stukje tapijt dat toch collateral damage is geworden met wat Dettol. Het verdriift meteen ook de misselijkmakende geur uit de wagon een beetje.

Lagun voelt zich duidelijk wel opgelucht. Die gaat erbij liggen soezen. Maar mijn leesvoer telt nu wel een aantal pagina's minder. :(

Tegen de middag lijkt Lagun alweer helemaal de oude. Tijd voor een tripje naar 't stad lijkt me. Het is weliswaar weer pijnlijk moeilijk om zijn jasje aan te krijgen. 15 minuten vandaag om het op een goede manier te doen (lees: zonder hem in een hinderlaag te lokken en in een ijzeren greep vast te houden en hem in zijn frakje te wurmen). Ik kijk zo uit naar die groepstraining van Canisha zaterdag.

Er zit nog steeds wel een zonnetje vandaag maar het is berekoud. Ik beslis om wat te gaan rondhangen in de Mediamarkt en de Inno en zo via Cité2 terug te keren - da's dan alvast de helft van ons traject lekker in de warmte binnen. Het gaat relatief goed vandaag. Lagun doet flink zijn besoins buiten op het gras en laat me rustig naar cd's kijken. Na een uur hebben we 't allebei weliswaar zo wat gehad en keren we terug. We zijn bijna aan de deur om terug op straat uit te komen wanneer een bewakingsagent van Cité2 me tegenhoudt in het Frans. "Mevrouw, er zijn geen honden toegestaan hier". Ik toon hem beleefd mijn pasje en wijs op Laguns jasje. "Dat maakt niks uit, het reglement zegt dat hier geen honden binnen mogen." Ik wijs hem vriendelijk op de wet. "Mevrouw, als u uw hond niet draagt, dan vraag ik u nu om het pand te verlaten". Ik meld hem vriendelijk dat ik niet van plan ben om Lagun te dragen en dat de persoon met een beperking voor wie hij later zal werken, dat wellicht heel hard zal appreciëren en dat dit een geval van discriminatie is. "Mevrouw gebruikt graag grote woorden ja?! Gaat u nu toch gewoon naar buiten, waarom moet u trouwens hier binnen lopen met al die winkels in de Nieuwstraat buiten?!" PARDON?! Ik dien de man al iets minder vriendelijk van antwoord... "Mag ik niet in deze winkels shoppen misschien? Mag ik niet in de warmte binnen lopen?! Zal ik de cd's gaan terugbrengen naar de Mediamarkt en mijn geld terugvragen? Kan meneer zijn overste misschien even roepen?!" En toen kwam een dame van Cité 2 van achter haar infobalie om meneer erop te wijzen dat mevrouw wellicht wel recht in haar schoenen stond maar dat mevrouw niet kon verwachten dat iedereen dat zomaar weet.

Mevrouw verwacht dat ook niet. Grrr.

Enfin, 't is dat ik eigenlijk wel terug moest naar 't werk en toch op weg was naar buiten of ik had nog een extra tour door de hele Cité2 gedaan.

Lagun lijkt het ook te hebben begrepen en wil precies de hele wereld laten zien wat voor klassebak hij wel niet is. De 10 minuten te voet terug naar het bureau, loopt hij prachtig te blinken aan mijn voet.

's Middags hoor ik hem ook niet meer. Zo een shoppingtrip vergt precies wel veel van de kleine man. Nuja, van elke man zeker? ;-)

's Avonds in het station in Brussel krijgt Lagun nog een mooie test: terwijl we naar de borden met de treinaankondigingen staan te staren, zie ik een hele meute kinderen afkomen. We gaan netjes opzij staan en ik tracht Lagun zijn aandacht bij mij te houden, weg van zijn second favourite thing in de hele wereld: kindjes met lekkers in hun polletjes op zijn mondhoogte... Ik sta wat gek te praten tegen de kleine man en houd mijn hand op het heuptasje met snoepjes en dat volstaat wonderbaarlijk!

Lagun mag vandaag zijn vijfde "maandkaarsje" uitblazen en ik krijg een mooi cadeau van mijn lieverd: in de trein begint hij plots weer te kokhalzen en ik vrees al het ergste maar neen hoor: ik krijg een grote kies! Joepie! Eindelijk een tandje gevonden! Ik dacht al dat het er niet meer van zou komen. Deze houd ik als souvenir!

Dag 98 – donderdag 4 april

Vandaag trekken we terug naar Brussel want we hebben stafvergadering en deze middag een lunch met onze nieuwe bazin.

De wandeling van het perron in Brussel naar het bureau verloopt bijzonder moeizaam vandaag. Ik verdenk het station ervan om een nieuw schoonmaakproduct te hebben gebruikt want Laguns neus is niet van de tegels weg te krijgen, zelfs niet wanneer ik in zijn nieuwe lievelingsspeeltje knijp: knorretje het varken. In andere omstandigheden zou hij backflips maken wanneer hij me het nog maar uit zijn tas ziet nemen (waar ik het altijd in bewaar, veilig weg van zijn vriendje en vriendinnetje thuis die reeds menig kip en varkentje hebben verslonden).

Vandaag is de eerste donderdag van de maand en dat betekent: test van het brandalarm in het hele gebouw. Ik was het al vergeten want op donderdag zit ik meestal rustig in Landegem natuurlijk maar wanneer ik de zachte aanloopbiepjes hoor, daagt het me snel. Ik heb nog net tijd om wat snoepjes in de aanslag te nemen voordat het alarm zich op zijn luidst laat horen. Bij de eerste biepjes kijkt Lagun me gewoon even aan met slaapdrongen oogjes vanop zijn dekontje aan mijn voeten. Ik werk door en Lagun legt zijn kopje terug neer. Eventjes. Bij het horen van het echte alarm plakt ons heerschap echter tegen de onderkant van mijn bureau. Hij gaat wat verloren in het midden van de ruimte staan en kijkt ons allemaal aan. Gelukkig zijn mijn aanwezige collega's wakkere types; ook zij blijven gewoon doorwerken en kijken niet om naar Lagun. Ik roep mijn kleine vriend bij me met een speeltje en ik mag de snoepjes zelfs onaangeraakt terug opbergen. Hij heeft er geen erg in en we spelen lustig door het hele kabaal heen.

's Middags vertrek ik met Lagun een paar minuten voor mijn collega's om te gaan lunchen zodat Lagun zijn ding kan doen buiten en niemand hoeft te wachten. Ik blijf een vijftal minuten staan op zijn favoriete grasperkje maar meer dan een paar druppeltjes pipi krijg ik niet. Hij heeft natuurlijk nog geen middagmaal gekregen dus misschien hoeft ie ook echt niet (maar ik betwijfel het). We stappen dan maar verder richting station. Het gaat moeizaam, Lagun is nog steeds erg afgeleid door iets wat zijn neusje er opvangt. Hij snuffelt de hele weg de voegsels van tussen de tegels en zodra we het stationsgebouw

binnen zijn, gaat hij hurken voor een hoopje! Neen toch?! Ik kan hem nog net op tijd mee naar buiten nemen waar hij een grote besoin doet. Pffff...

Gelukkig komt mijn bazin een beetje achter.

Niemand van de collega's lijkt het restaurant goed te weten zijn. We keren meermaals terug op onze stappen en 't wordt echt een beproeving voor Lagun en mezelf maar we trippelen er allebei flink achteraan vind ik.

Het restaurant zelf is supergezellig, en dat zie je Lagun zelf ook meteen denken: overal lage zeteltjes, sierkussens, kleine bankjes met prullaria op... O jee, hier gaan we een goede beurt maken... Gelukkig heb ik Laguns eetbakje ook mee en heb ik wel wat lekkers voorzien om hem mee af te leiden. Ik koop er wat rust mee tot ver in het hoofdgerecht en tegen dan zijn zowel twee- als viervoeter verzadigd. Lagun gaat nog even aan de luidspreker naast onze tafel snuffelen met zijn kopje schuin. Zouden hondjes muziek kunnen reuken? ;-)

Maar dan overvalt klaasje vaak hem genadeloos. Oef.

We kunnen nog op ons gemak van het dessert en de thee genieten. Op een kleine onderbreking na... Te midden van die oase van rust (als we de spanningen tussen onze collega's niet mee rekenen uiteraard...) veert Lagun plots recht uit zijn slaapje en zet hij het op een blaffen! Man man, twee jaar ben ik kwijt van mijn leven schat! En mijn bazin ook precies... Ze ziet er gelukkig de humor nog wel van in. Ik zie niet meteen iets wat hem zo aan het schrikken kan hebben gemaakt maar het lijkt wel iets uit zijn droom. Lieverd toch. Het zal wel niet al te eng geweest zijn want hij zet zijn tocht door dromenland meteen weer verder.

De terugweg beslis ik te voet af te leggen. Nu we het restaurant weten zijn, lijkt de weg naar de metro me net iets te kort opdat onze kleine vriend zijn behoefte zou kunnen doen.

Het is een heerlijk weertje, nog wat koud maar 't zonnetje zit uit en ik kan wel wat beweging gebruiken na al dat tafelen. Twee van mijn collega's beslissen mee te stappen maar veel gezelschap hebben ze niet aan mij. 't Is toch 20 minuutjes stappen en dat betekent aandacht voor mijn vriendje!

De rest van de middag is het heel rustig in het bureau. Tweevoeters zitten te verteren en viervoeter ligt zowaar te snurken. Hihi.

Tegen dat het tijd is om te vertrekken maak ik Lagun zachtjes wakker. Hij stommelt slaapdronken overeind, ik doe hem snel zijn frakje aan en neem hem op sleeptouw. Wat heeft hij geen zin meer om te stappen zeg! Op het eerste beste grasperkje doet hij een plasje. Flink besoin! Maar ik zou toch ook graag een hoopje krijgen... zijn lunch zou nu toch al moeten verteerd zijn naar goeie gewoonte. Maar nada.

Mja, de trein komt er aan, het leven gaat verder schat en wij ook. Ik stap het station binnen. Alweer boort hij onmiddellijk zijn neusje in de grond en begint hij als een bezetene te snuffelen. Ik zet er een stevige pas in... en word dan plots tegengehouden door een ruk aan de lijn. Wanneer ik omkijk om te zien waar mijn compagnon blijft, zie ik hem tot mijn afgrijzen hurken! We zijn verdorie tien meter van

buiten verwijderd! Recht tussen een versmalling met schuifdeuren waar alle treinreizigers door moeten. Zucht.

Als hij iets doet, doet ie het goed. Wat een hoop! Dan maar op mijn knietjes te midden van de gang en de deuren die me herhaaldelijk dreigen te verpletteren met een klein heerschap dat zelf niet in de buurt wil blijven van zijn creatie en daarbij voorbijkomende reizigers tracht te doen struikelen. You gotta love dogs!

De rest van onze terugreis verloopt gelukkig rustig.

Omdat zijn hoopjes de afgelopen tijd wel redelijk plat zijn en ik volgens de zak korrels nu weer wat minder mag geven, besluit ik om zijn yoghurtlepeltje achterwege te laten deze avond.

Zou het hem nog smaken?

Jawel hoor! Honger is de beste saus. ☺

Dag 99 – vrijdag 5 april

Lagun is goed moe vandaag. Hij verslaapt de hele dag en wordt met veel moeite drie keer wakker voor droge korreltjes. Joepie, hij blijft goed eten! Ook vermoeidheid blijkt een goede saus dus. ☺

Dankzij mijn thuiswerken vandaag kunnen we lekker vroeg boodschapjes gaan doen. Lagun laat ik met zijn makers in de auto zitten want die speelt nog altijd voor vod en we zijn dus snel rond vandaag.

Een klein logistiek probleempje over 't hoofd gezien: een koffer vol Mechelaar, een achterbank platte flat en vier grote tassen boodschappen... juist ja. We proppen ze zo goed en zo kwaad als mogelijk overal tussen, duwen de deuren dicht en zetten aan. Achter me hoor ik drie snuitjes overuren draaien in de zakken en ik kijk nog net op tijd achterom om te zien hoe Lagun zijn schat opgraaft: de zak met varkensoren! Non! Mooi geprobeerd kereltje. :-) Teleurgesteld gaat ie er bij liggen.

's Avonds kruipen we uitgeteld in de zetel en wanneer ik lekker geïnstalleerd ben, krijg ik plots een schoothondje over me heen. Lagun wipt zonder verpinken op mijn schoot en nestelt zich! Wat krijgen we nu?! Mijn hart maakt een sprongetje van blijdschap en ik wil niks liever dan de lieverd in mijn armen sluiten en knuffelen... maar mijn verstand weet beter... dit mag hij niet gewoon worden, terug op de grond schat. snif.

Dag 100 – zaterdag 6 april

Dag 100 vandaag al! Jeetje... Ik kan het bijna niet geloven. Maarja, mijn ogen bedriegen me niet: voor me staat een flinke jongeman.

En Gerrits blik bevestigt het wanneer we het Canisha-centrum binnenstappen voor een groepstraining: de pup is eraf!

Lagun staat bijzonder hevig vandaag. De eerste oefening die we krijgen in de grote hangar is doller pret: alle hondjes mogen los en spelen! Kwestie dat ze dat dan toch eens uit hun systeem hebben. Pas nadat

we hen zien wegschieten vertelt Gerrit ons natuurlijk de ware toedracht van de oefening: op zijn teken moeten we ons hondje terug bij ons roepen. De laatste trakteert... Slik, we zijn gemotiveerd! :-) Met Lagun die helemaal wild uit de bol gaat, haal ik alvast mijn portemonnee boven. Maar ik heb geluk, want wanneer Gerrit zijn teken geeft, komt Lagun net in mijn richting aangelopen - met de hele meute op zijn hielen. ;-) Hij ziet me, ik begin hem als een dulle griet te roepen en in mijn handen te klappen en hij twijfelt geen moment: hij stormt me zelfs bijna omver en springt regelrecht in mijn armen! :-)

Joepie!

Mijn gejuich is echter wel van korte duur want Lagun heeft duidelijk nog niks uit zijn systeem gekregen. Hij heeft zin in spel vandaag, niet in trainen. De hele les tracht hij zijn kameraden uit hun concentratie te krijgen maar helaas pindakaas lieverd, je vriendjes zijn wél al hun puberteit voorbij, zij blijven mooi in de gelederen. Uiteindelijk slagen we er toch nog in om een mooie binnencirkeleefening te doen en om een wel zeer enthousiaste "tug" te krijgen. Zo enthousiast dat een tweede kies recht uit zijn snoetje wordt gekatapulteerd! Lagun mag dan nog eens zijn lievelingsspeeltje kiezen uit zijn knorretje het varken, een vreemde portemonnee en een vreemde bos sleutels. Even denk ik dat het erom zal spannen met de sleutels maar neen hoor, recht naar dat varken! Zonder de andere viervoeters die zich zitten te verlekken rondom ons een blik waardig te gunnen. Beste vijf euro ooit. :)

Na de training vraag ik nog even raad bij Gerrit en Christel in verband met zijn vestje. Ik wil hen tonen hoe vreselijk hij het vindt en hoe hij al op de vlucht slaat wanneer ik het nog maar uit mijn tas tevoorschijn tover. Maar uiteraard blijft onze vriend deze keer stoicijns kalm bij het zien van zijn gele tenue. Zucht. Je zal nooit anders zien hé. Gelukkig geloven ze me wel; halfbroer Eager is ook nooit een fan geworden van zijn frakje. Gerrit denkt een makkelijke oplossing te hebben: zijn frakje wordt omgetoverd tot slabbetje. Ik heb er zo mijn twijfels bij.

Could it be thàt easy?!

We vergaderen nog even voort tot een uur of twee en dan druipt iedereen moe naar huis af. Alleen moet ik deze middag nog in Gent geraken voor wat shopping. Zucht. Nu klink ik natuurlijk als het doorsnee meisje. ;-)

We laten de vriendjes allemaal thuis terwijl we 't stad in trekken. Ik voel er niet veel voor om een vermoeid flatje door de Veldstraat te sleuren. Wel best spannend want ik voel er ook niet veel voor om hem in zijn bench op te sluiten terwijl de twee anderen het kot op stelten kunnen zetten. Iedereen gelijk voor de wet en iedereen los in huis dus. Duimen maar.

Wanneer we twee uur later thuis komen (tja, ik shop echt niet graag ;-), vind ik drie brave woefkes aan de deur en een huisje dat er nog bij ligt zoals we het hadden achtergelaten. Wunderbar! Ofwel zijn ze heel flink geweest ofwel kunnen ze hun sporen goed verdoezelen... alhoewel: toch twee kwijlplekjes in de zetel en er heeft precies iemand in een kussen staat krabben waar ik altijd zit... iemand met half lang donkerbruin haar... anyone?! ;-)

's Avonds mogen we uit eten en besluiten we de ervaring nog eens over te doen. De drie vriendjes krijgen nu elk een knabbel en we trekken de deur achter ons dicht met een semi-gerust hart. (De afstandsbedieningen liggen veilig opgeborgen, alle snoep zit achter slot en grendel, er liggen geen kabels zichtbaar, ...)

Deze keer blijven we vijf uur weg. Da's al iets spannender. Maar het lijkt erop dat ze geslaagd zijn met vlag en wimpel. De vorige kwijlplekjes zijn precies wat uitgebreid en die krijg ik wellicht nooit meer uit die zetelstof maar al bij al ben ik behoorlijk tevreden over mijn mannen. En meisje uiteraard.

Nu hebben ze vandaag wel al genoeg geknabbeld en vind ik het tijd om eens zonder denta in bed te kruipen. Even begrijpen ze het niet helemaal en trachten ze me duidelijk te maken dat ik iets vergeet maar lang protest krijg ik niet. Lagun gaat vlot in zijn bench en blijft stil en de andere twee kruipen zonder verder gemopper in hun mand. Mooi zo.

Dag 101 – zondag 7 april

Ze hebben zonneschijn beloofd voor vandaag en zonneschijn krijgen we! Zalig. Alleen jammer dat ik nog zoveel werk heb natuurlijk... Ik zie me genoodzaakt om de training in de hondenschool over te slaan maar na gisteren en met straks een spelklasje op het programma, denk ik niet dat dat echt een probleem wordt.

Tegen elven maken we ons klaar en laden we de heilige drievoudigheid in de wagen. We komen ruimschoots op tijd aan in Melle om nog met de drie eerst een wandelingetje te kunnen maken. Lagun denkt intussen dat het hele grondgebied Melle een speelweide is maar die vlieger gaat niet op makker. Het kost me zweet, veel binnensmonds gevloek en vooral tijd maar langzaam maar zeker begint Lagun te snappen dat hij gewoon nergens aan zijn lijn mag trekken, ook niet wanneer hij dolenthousiast is en denkt dat ik de weg naar de speelweide kwijt ben.

Vandaag krijgen we een andere groep. Ik zie een grote witte Zwitserse herder staan wachten, een nerveuze Duitse herder, Gus de Spanjaard, nog twee andere herders, ... stuk voor stuk prachtige beesten maareum... hoe passen wij hier in het plaatje? Heb ik me vergist van uur misschien? Maar neen hoor, Aline en Karel wuiven al dat we er ook bij mogen komen. Lagun ziet het wel zitten en schiet zich meteen het weitje op. Iets te enthousiast man; meteen krijgt ie drie grote herders achter zich die hem precies voor een lammetje aanzien en hij schiet zich even snel als ie vertrokken was terug achter mijn benen met de staart tussen de poten. Jeetje, dat ben ik niet gewoon van hem. Ik vrees dat het dit keer niet zo geslaagd zal zijn. Verder is het wel zalig om buiten te staan in 't zonnetje en de batterijtjes even te kunnen opladen! De grote jongens wisselen af in prooi tussen Lagun en Sam de Beagle, die het al evenmin apprecieert en Yana en Louka gaan hun mannen dapper verdedigen. Het wordt een kabaal van jewelste. Uiteindelijk vindt iedereen zijn plekje wel: Sam in de grachtjes achter de heuvels, lekker uit het zicht en Lagun hoog en droog tegen Aline aangeschurkt die vanop het hoogste heuveltje foto's zit te nemen. Onze Romeo toch. Beiden genieten met volle teugen precies. ;-)

Een uurtje later roepen we onze woefjes bij ons en die zijn wel heel gewillig om te komen. Karel belooft ons een ander groepje voor volgende keer. Nu was het allemaal ook niet zo erg en de viervoeters

hebben toch hun beer kunnen uitlaten precies. Wij laten het niet aan ons hart komen en installeren ons aan een bankje, halen Darko erbij en Maryse tovert een megapicknick tevoorschijn. Goed voor genieten in 't kwadraat!

's Namiddags bij thuiskomst is iedereen lekker opgedroogd en opgewarmd en haal ik de ampullen tegen teken boven. Tijd voor een eerste behandeling! Ik neem Yana en Darko eerst zodat Lagun 't al eens goed kan bestuderen en dan is ons flatje aan de beurt. Geen probleem hoor vrouwtje, ik ben toch moe genoeg. :-)

's Avonds zijn de jongens precies allemaal wel opnieuw uitgerust. Vooral Lagun. Hij heeft het blaffen in vandaag en heeft het dan voornamelijk op Yana gemunt. Ik probeer er met een opgewekt stemmetje zoveel mogelijk "speak" tussen te krijgen als ik kan maar of het doordringt?

Nu wordt het wel wat te veel van 't goeie dus ik probeer toch al eens een donderende SILENCE uit. Het kereltje - en mijn andere huisgenoten - schrikken zich verrot. Maar ik heb mijn gewenste resultaat en kan in alle rust voortwerken aan mijn eindwerk. Flinke mannen. ;-)

Dag 102 – maandag 8 april

Het spelklasje van gisteren was dan precies toch vermoeiender dan ik dacht. Lagun gaat in de trein rustig onder de zetel liggen. Nice. Ik beloon hem af en toe met een snoepje in de hoop dat ie dat plekje vaker gaat opzoeken in de toekomst.

Deze week hebben we het hele bureau voor ons alleen want er is een collega met vakantie en de anderen werken thuis wanneer wij in Brussel zitten. Lagun vindt het duidelijk maar een saaie bedoening en gaat erbij liggen.

's Middags beloon ik hem met een wandelingetje naar 't stad. Het is tijd om nog eens Cité2 en de Inno te gaan testen vind ik. Bij onze binnenkomst stuiten we meteen op een torenhoge, brede bewakingsagent... die ons vriendelijk toeknikt en welkom heet. Leuk, zo kan het dus ook. ☺

Lagun vindt shoppen al even leuk als ik blijkbaar en gaat geregeld – zoals het een ware flat betaamt – kordaat op zijn poep zitten om me aan te staren met een niet mis te verstane blik. "'t is genoeg geweest vind je niet vrouwtje?"... neen vrouwtje vindt van niet. Twee verkopers genieten van het spektakel en supporteren duidelijk voor de verkeerde partij. Maar ik heb snoepjes mee. En flatje daar heeft nog geen middagmaal gekregen. Nèm. ;-)

Wanneer we na anderhalf uur terug op bureau komen, brengt Lagun nog net genoeg energie op om zijn bakje korrels te legen en draait zich dan op een bolletje. Intussen komt Thomas van IT me halen want ik moet even komen helpen bij een configuratie op mijn laptop waar ze al de hele dag aan werken. Lagun kijkt amper op dus die mag blijven liggen. Ik wil hem liever ook niet in het serverlokaal. ;-)

Tien minuten later valt de elektriciteit uit. Ik vrees voor mijn toepassingen die ik allemaal heb laten open staan op mijn desktop en haast me terug naar mijn bureau. Mja, ook daar ligt alles uit. Verdorie toch. Wat zal ik allemaal kwijt zijn?! En dan valt mijn oog op een bibberend hondje in een hoekje... Ocharme

schat, toch geen schrik in het donker? Hm... maar wat zie ik daar nog? Een telefoonkabel in twee... een dikke kabel van mijn gigantische dominostekker met zijn ingewanden bloot... Nooooo! Lagun toch!

Er raast vanalles door mijn hoofd: woede, maar ook bezorgdheid. Gelukkig hebben we een veilige installatie op 't werk want die laatste kabel had wel eens 't einde van een mooi flatje kunnen betekenen. Pfff... een les geleerd, voor baasje zowel als hondje (hoop ik).

Dag 103 – dinsdag 9 april

De kroost is in zijn nopjes vandaag en wil duidelijk spelen. Maar ik moet werken schatten, sorry.

Kranig zet ik me achter mijn laptop maar al gauw begint de tafel onder mijn laptop te schudden en beven. Ik krijg stoelen tegen mijn benen geduwd en een flatje tracht een toren te beklimmen; o ja, ik ben speelgoed vergeten uithalen. Alles zit netjes opgeborgen in een plastic rangeerdoos die bovenop Laguns bench staat. Wil die nu wel doorzichtig zijn zeker... Lagun probeert ze eigenhandig naar beneden te krijgen. Argh! Even geduld man.

Ik zet de doos zelf op de grond en laat iedereen iets kiezen. Dat doe ik normaal niet en ze staan me alle drie aan te kijken alsof ik hen er ben aan het inluizen... Neen echt jongens, jullie mogen eens kiezen vandaag! In plaats van te profiteren... ;-). Zijn ze nu té braaf? Haha, neen hoor. Uiteindelijk duiken ze er toch in en hoe kan het ook anders: ze willen elk dat speeltje dat de andere heeft gekozen! Enfin, doos terug dicht en weg en ik terug achter mijn klavier. Laat ze maar even uitrazen denk ik bij mezelf wanneer ik in mijn bubbel probeer te kruipen weg van het kabaal.

Overdag zie ik al het resultaat van Laguns home alones van dit weekend... ongegeneerd kruipt hij af en toe eens in de zetel - altijd op mijn plaatsje - en gaat ie zich lekker installeren. Wanneer ik verbouwereerd "non" roep kijkt ie me aan alsof ie dat woord nu echt es nog nooit gehoord heeft. Ik moet me elke keer recht stellen voordat meneer zijn kont uit die zetel rept. Ja, daar gaan we nog werk mee hebben (vooral ik om mijn lach ook te proberen inhouden - wat een idee om die flatjes zo een grappige snoet te geven!).

Vandaag kruipen we nog eens op de weegschaal ook, da's lang geleden. Da's vooral een paar etentjes en veel snoep geleden... Alles gaat in stijgende lijn en dat is alleen maar een goede zaak voor Lagun: 17,2 kilo. Mooi op schema. Althans dat denk ik toch.

We kunnen alleszins geen piano meer spelen op zijn ribbetjes en zijn vachtje blinkt zo fijn dat ik bijna een zonnebril nodig heb om hem aan te kijken.